

alle Rettighederne paa den ene Side, medens der ligeoverfor skulde staae en stor Skare kun modtagende Medlemmer. Nei, der er en Begelvirkning, der er mange Trin imellem, og det er ikke betroet en eneste Berettiget, en eneste Qualificeret, en eneste Installeret, eller hvad man vil kalde det, at vide, hvad der er det Nette i dette Forhold; det er en Forvanskning af Christendommen, og for den maae vi nu bøde. Dette var den første Bemærkning, jeg vilde gjøre. — Dernæst sagde det ærede Medlem, at han roligt kunde imødesee de Angreb, der vilde blive gjorte under Forhandlingerne om en saadan Sag. Nei, naar vi have Erfaringen for os, kunne vi ikke roligt imødesee dem, thi der har engang tidligere foreligget en lignende Sag som denne. Da søgte en christeligfindet, rebellig Mand at virke, hvad han kunde, for sand Christendom her i Landet, og da stod der i dette Slots Kirkebygning en installeret Mand, en dansk Biskop, som fra Talerstolen talte imod, hvad der sagdes i denne Sal; han udlagde det paa den Maade, som om denne Sals Medlemmer vilde tage Varmedaaben fra de ulykkelige Børn. Jeg har selv med den største Harm hørt paa, at Sligt kunde siges. Den Tilstand, der finder Sted her i Landet, er den, at en Deel af omtrent 2000 af Kongen ansatte Embedsmænd, hvor end de blive ansatte, tale imod, hvad der steer i denne Sal. Den høitagtede Kirkeminister har sagt, at Menneskene ikke ere saa gode, som de burde være; men Præsterne ere i Sandhed heller ikke saa gode, som de burde være, thi mange af dem bruge paa en lumst Maade deres geistlige Stilling til at træde op saaledes, som de aldrig burde gjøre det, og det er med dyb Harm, jeg har seet, at hvad der oprindeligt er indstiftet i Kjærlighed og til Menneskenes Dphsning, skal benyttes af disse geistlige autoriserede Lærere paa en saadan Maade, at det misbruges. Det er derfor, jeg vil raade til, at vi, naar der fra disse Steder tales imod os, skulle være forberedte paa at prøve Aanderne og veie, om de ere af Gud eller ikke. Jeg gjentager, at det er uheldigt, at der saaledes staaer to Parter overfor hinanden, den ene udstyret med alle Rettighederne, den anden paalagt alle Forpligtelserne, en maalløs Skare,

som ikke har noget Ord at mæle i Folketjens Anliggender, men saaledes er Tilstanden, og jeg har kjøbt mig Ret til at sige dette her, fordi jeg er bleven oplært ved Kjøbenhavns Universitet til at indsee alle disse Misbrug, hvorfor jeg ikke har villet sætte min Fod indenfor denne Kreds af lønede Sandhedsvidner. — Jeg kommer nu til det Foredrag, der blev holdt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (Vrix). Han gjorde sig skyldig i en ligesaa stor Misforstaaelse — dog, jeg vil ikke kalde det Misforstaaelse, thi jeg kjender det ærede Medlems Foredrag fra Studentersforeningen. Han har her ved at angribe mig søgt at gaae tilbage til Ting, som aldeles ikke vedkomme denne Sag, til den franske Revolution, en Revolution, hvori en ublevet Prinds, en letsærdig Greve, brødløse Advocater og en rænkesuld Biskop havde den vigtigste Deel, og hvad har det franske Folk faaet for alle de Spectaceler, det gjorde dengang? Intet! Nei, jeg taler ikke i denne Sag om, hvad der skete i den franske Revolutions Tid, ligesaa lidt som om, hvad en forfulgt, en enestaaende Frimenighed i Frankrig med Sandhed kunde udtale i denne Sag; men jeg taler om Noget, der har lydt her i Landet, og som den ærede Taler, forsaavidt han er Historiker, ikke kan gaae forbi. — Den ærede Minister omtalte igaar, at en stor Mand, som han sagde var hans Broder, havde udtalt fornuftige Ting. Lad mig ogsaa tage nogle af disse fornuftige Ting; det er det, jeg holder mig til. De ere udtalte af en Landsmand, som virkelig fortjener at høres endnu den Dag idag, men netop ikke paa den Maade, hvorpaa disse Tusinde ansatte Mænd ville have, at han skal høres. Han skal imidlertid høres, og da der af Andre er citeret Uttringer af ham, haaber jeg, at den ærede Formand ogsaa vil tillade mig at gjøre det. Han er i alt Fald saa stor en Landsmand, at han fortjener at høres. Denne Mand har sagt: „Jeg kjender adskillige i høi Grad respectable, dygtige, udmærket dygtige Geistlige, men jeg drister mig til at paastaae, at der i hele Kongeriget ikke er en Eneste, uden at han, seet under Belhvsningen „Sandhedsvidne“, er comiss. Det, vi kalde Præst, Provst, Biskop, er et Rebebrød som ethvert andet Rebe-